

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Ἐννῆκόσα τέσσερα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ ῥγοῦν λαοὶ μὲ πειραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν δώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ μηνὸς Ἰουλίου δεκάτη
καὶ τὸν Κόντε καλεῖ τὸ Παλάτι.

Πενήντα τέσσερα σὺν ὀκτακόσῳ
καὶ πλάσις βράζουσα καὶ ἀσφυκτιῶσα.

Μεταρρυθμίσις μεγάλη
πρῶτα πρῶτα 'στὸ κεφάλι.

Ταρατὰμ σαλπίζ' ἢ σάλπιγξ καὶ τὸ τύμπανον ἤχει,
τὸ πηλήκιον τὸ νέον καὶ τὸ βῆμα μας ταχύ.
Ἀρχισαν μεταρρυθμίσεις καὶ δὲν εἶναι χωρατὰ,
τσοῦμ ταράμ ταράμ τατά,
καὶ φωνάζουν οἱ δημόται καὶ οἱ γενναῖοι τῶν γενναίων:
ποῖον ὄντως καὶ πηλίκον τὸ πηλήκιον τὸ νέον.

Θυμηθῆτε τὸ παλὴρό μας, ποῦ περάσαμε καιρό...
πὼς τὸ 'βάζαμ' ἕως τώρα μὰ τὸ γένος ἀποροῦ.
Νὰ περάσουν τόσα χρόνια δίχως μὴ μεταβολὴ
'στῶν Ρωμηῶν τὴν κεφαλὴ;
Κάτω κάτω τὸ παλὴρό, καὶ μὲ στόμα κεχνηαῖον
ἀτενῶς καὶ προσοχὴ 'στὸ πηλήκιον τὸ νέον.

Τὸ πηλήκιον τὸ νέον 'στὸ κεφάλι καὶ πηλάλα...
πρῶτα πρῶτα τὸ κεφάλι καὶ ἔπειτα θὰ δοῦμε τᾶλλα.
Ἀρχισαν μεταρρυθμίσεις καὶ σπαθᾶται φουκαράδες
κάθε 'λίγο καὶ 'λιγάκι δὺς του γιὰ στολαῖς παράδες,
πλὴν ἂς ψάλωμεν οἱ πάντες αἶνον ἐπινίκειον
εἰς τῆς δράσεως τῆς νέας τὸ κλεινὸν πηλήκιον.

Ἀς τὸ δεῖξωμεν καὶ ἐκεῖνο πρὸς ἐχθρούς μας καὶ πρὸς φίλους
καὶ ὑπὸ τοῦτο σκεπασθέντες προβιάσωμεν ἀλλήλους,
καὶ μακρὰν παντοίων φρούτων, πεπονηῶν καὶ ὕδροπεπόνων,
σχολιάσωμεν τὰ λάθη τῶν βλακῶν τῶν Ἰαπώνων,
καὶ ἂς κηρύξωμεν παντοῦ φέροντες κηρύκειον
τοῦτο τὸ πηλήκιον.

Τὸ πηλήκιον ὡς βάσιν ἐξυμνῶ θεμελιώδη
καὶ ἔπειτ' ἀπὸ τὸ κεφάλι θὰ κατέβωμε 'στὸ πόδι.

Μὴν ἀκοῦτε κάθε κοῦκο,
καὶ ἡ Μικάδενά Χαροῦκο
καὶ ὁ Μικάδος Μουτσοχίτο
θὰ μᾶς ποῦν γιὰ τοῦτο ζήτω,
καὶ ἔριδος θὰ γίνῃ μῆλον, θρίαμβος καὶ τῶν γονέων,
τὸ πηλήκιον τὸ νέον.

Ὁ καθεὶς ἂς τὸ φορέσῃ καὶ ἀπὸ τώρα 'στὸ κεφάλι,
ἔτσι καὶ ἔτσι καὶ ἐφέτος καὶ τοῦ χρόνου θὰ τὸ βάλῃ.
Βάλετέ το πλέον ὅλοι, τῶς καὶ καὶ ὁ Στρατηγός,
ὁ τῶν ὅπλων Ἰπουργός.
Ἄς φορέσουν καὶ Σχολεῖα καὶ τὸ κάθε Λύκειον
τοῦτο τὸ πηλήκιον.

Ἐπρεπε νὰ γίνῃ κατὰ μὲς 'στὸ τόσο ρεμπελιό,
καὶ ἡ γραφὴ θὰ διαφέρῃ
καὶ θὰ βάζῃ κάθε χέρι
διπλοῦν ἦτα 'στὸ καινούριο, δὺς γιὰ τὸ παλὴρό,
καὶ ὅλ' οἱ γράφοντες μὲ στόμφον ἀπρεπῆ καὶ ἀνοίκειον
θὰ πεισθοῦν πὼς ἦτα τρία πρεποῦν 'στὸ πηλήκιον.

Τὸ κράτος 'στὴν ἐντέλεια
καὶ ὁ Κόντες 'στὴν Δεκέλεια.

Π.—Καλημερούδια, Φασουλῆ...

Φ.—

Π.—Τί κάνεις;

Φ.—

Καὶ πάλι καλημέρα.

Δαμιονίζομαι μὲ τοῦτον τὸν ἀέρα.

Π. — Και τὸ Κουδέρνο;
 Φ. — Τάμαθες τὰ χαρωπὰ μαντάτα;
 Π. — Ὅχι, δὲν ξέρω τίποτα...
 Φ. — Μὴν τρῶς πολλὴ σαλάτα,
 κι' ὅσο 'μπορεῖς ἀπόφευγε πρὸ πάντων τὸ πεπόνι,
 γιὰτὶ μοῦ λέν πῶς σέρνονται κοψίματα καὶ πόνοι.
 Π. — Βρὲ δὲν μοῦ λές ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τί κάνει;
 Φ. — Δὲν ἔμαθες τί λέγεται 'στους κύκλους, στραβοκάνη;
 Ὑπόθεσε γιὰ μιὰ στιγμή μ' ἀπάθεια κι' ἀφέλεια
 πῶς εἶσαι 'στὴ Δεκέλεια.
 Ὑπόθεσε πῶς ἐντροφᾶς σὲ Παλατιῶν ἀνέσεις.
 Π. — Δὲν ὑποθέτω τίποτα...
 Φ. — Καλὰ, μὴν ὑποθέσης.
 Ἐγ' ὅμως ὄνειροπολῶ καὶ χαίρων ὑποθέτω
 πῶς εἶμαι 'στὴ Δεκέλεια μαζί σου, Περικλέτο.

Νὰ τὸ Τατόι τὸ γνωστό, μὰ νὰ καὶ τὸ Παλάτι,
 ὅπου τὸ Στέμμα κάλεσε τὸν Κόντε τὸν Κορφιᾶτη,
 κι' ὁ Κερκυραῖος ἄφησε τὴν καθεμιὰ τεφτέρου του
 καὶ 'στὸ Τατόι 'κόνεψε νὰ πάρῃ τὸν ἄέρα του.

Σαββάτο καὶ Κυριακὴ τῆς 'πέρας' ἐκεῖ πέρα
 κι' ἔφυγε τὴν Δευτέρα,
 κι' ἐξηλοτύπησαν γι' αὐτὸ κι' ἠσθάνθησαν ὅργην
 πάντες οἱ κυδερνήσαντες κατὰ καιροῦς τὴν χώραν,
 μίαν τοιαύτην εὐνοίαν κι' ἀγάπην καὶ στοργὴν
 δὲν τὴν ἀπήλαυσε κανεὶς ἕως αὐτὴν τὴν ὥραν.

Διὸ 'μέρας ἐμεινε σωσταῖς 'στὸν τόπο τὸν μακάριο...
 Κορῶνα, καλὴ 'μέρα σου... καλῶς τὸν καγκελάριο.
 Ἐλα νὰ πιῆς, ἔλα νὰ φᾶς,
 κι' ἄερα φρέσκο νὰ ρουφᾶς,
 καὶ κάτσε, Σύμβουλε σοφέ,
 μαζί νὰ πιοῦμε τὸν καφφέ.

Διὸ 'μέρας ἐμεινε θαρρῶ
 κι' ἐθαύμασε τὴ φύσι...
 νὰ τὸ τρεχάμενο νερὸ
 κι' ἡ κρυστάλλενια βρύσι.

Νὰ κι' ἡ Κιθάρα, μαγικὸς Παράδεισος χαρᾶς,
 νὰ τὸ μπουζοῦκι παρεκεῖ, μὰ νὰ κι' ὁ ταμπουράς.
 Παράδεισος ἀληθινά!..
 βλέπε τὰ γύρω σου βουνά,
 βλέπε καὶ τὴν Πεντέλη,
 χαρὰ 'στους τοὺς ἐν τέλει,
 ποῦ πότε πότε, βρὲ τσολιᾶ,
 κάνουν κονάκι καὶ φωλιά
 τὴν ἔπαυλι τοῦ Βασιληᾶ.

Εἰς τὴν πυκνάδα τῶν δασῶν
 κι' ἐντὸς τῶν τόπων τῶν χρυσῶν
 μιᾶς τοιαύτης ἐξοχῆς,
 ἐρέμβασε πανευτυχῆς,
 τρισόλβιος κι' εὐδαίμων,
 ὁ Κόντες τῶν πολέμων.

Κύττα χάμω καὶ 'ψηλὰ...
 'δὲς ἐκεῖνο τὸ πουλάκι,

κύττα πῶς κατακυλᾷ
 γάργαρα νερὸ 'στ' αὐλάκι.

Ἄς 'μποροῦσα 'στὸ Τατόι νᾶμενα κι' ἐγὼ γιὰ πάντα,
 καὶ 'στὸν Βασιληᾶ καρσί
 τὸ περίφημο κρασί
 νᾶπινα τῆς Δεκελείας, ποῦχει δύο καὶ τριάντα.

Ποῖα μέρη λατρευτά,
 σκύψε κάνε μιὰ μετάνοια...
 κύτταξε τὰ πεῦν' αὐτά,
 κύτταξε καὶ τὰ πλατάνια.

Ὑπὸ τὴν σκιὰν ἐλάτης
 ὁ σκαρπινιστρατηλάτης
 γιὰ Καζάδες, γιὰ Σαντζάκια, γιὰ στρατῶν ὀργανισμούς,
 ἔχει κάμει ρεμβασμούς.

Κάθε φτώχεια μας ἐρρέτω...
 ποῖον δάσος σκιερὸν!...
 σὰν τί νᾶπαν, Περικλέτο,
 'στὴν σκιὰν τῶν φιλυρῶν;

Π. — Μήπως ἤμουνα παρῶν
 γιὰ ν' ἀκούσω τὴν κουδέντα;
 εἶσαι βλάχας μὲ πατέντα.

ὦ! νὰ καὶ τάντρα τῶν Νυμφῶν, νὰ καὶ τὸ μονοπάτι,
 ὅπου τὸ Στέμμα τάλεγε μαζί μὲ τὸν Κορφιᾶτη.
 Σ' αὐτὸ τὸ μέρος 'μίλησαν γιὰ τὴν Μακεδονία,
 σ' ἐκεῖνο γιὰ τὴν Ἠπειρο καὶ γιὰ τὴν Ἀλβανία.

Φ. — Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις, Περικλῆ;

Π. — Κατὰ συμπερασμὸν.
 Φ. — Κι' ὁ Κόντες ποῦ κουδέντησε γιὰ τὸν ὀργανισμόν;
 Π. — Ἐδῶ πλησίον, Φασουλῇ, καὶ σκύψε 'λίγο χάμω
 νὰ 'δῇς τοῦ Κόντε μολυβιαῖς καὶ σχέδια 'στὸν ἄμμο.
 Φ. — Ἀλήθεια λές, παρατηρῶ καὶ πατημάτων ἵχνη.
 Π. — Πρὸς Μακεδόνες ἀδελφοὺς καθέννας θὰ τὰ δείχνῃ.

Φ. — 'Στὸ μέρος τοῦτο βέβαια μετ' εὐγλωττίας τότῃς
 ὁ Κερκυραῖος θάλεγε τὰς τόσας βελτιώσεις,
 τὰ νέα τὰ πηλήκια, ποῦ 'μοιάζουν σὰν Βουλγάρικα,
 καὶ μόλις τᾶδα, Περικλῆ, δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα.

Π. — Ἐδῶ πλησίον τῆς πηγῆς τοῦ ρύακος αὐτοῦ
 θάπε γιὰ τοὺς ἀμπέχωνας ἐκείνους τοῦ Στρατοῦ,
 ποῦ τώρα θᾶχουν τὰ κουμπιά 'στ' ἀριστερὸ τὸ μέρος
 χειμῶνα τε καὶ θέρος.

Φ. — Ἐδῶ, ποῦ πάντοτε σιγὴ δεσπόζει κι' ἡρεμία,
 τὰ τῆς Ἀμύνης βέβαια θ' ἀνέφερε Ταμεῖα,
 καὶ παρ' αὐτὴν τὴν πρασιάν, τὴν τόσῳ μυροδόλον,
 γιὰ τὰ λαχεῖα βέβαια θὰ 'μίλησε τῶν Στόλων.

Π. — Ἐδῶ πλησίον, Φασουλῇ, τῆς μαγικῆς Κιθάρας
 ὁ Κόντες πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς ἐπάραξ
 ἐτόνισε σωτήριον
 πολέμων ἐμβατήριον.

Φ. — Δὲν εἶναι μία πρασιά καὶ φύλλωμα λειμῶνος,
 ποῦ δὲν ἐπεριπάτησε καὶ δὲν ἐσκέφθη μόνος,
 καὶ δὲν ὑπάρχει μέρος τι μικρὸν τῆς Δεκελείας,
 ποῦ νὰ μὴ φέρῃ τὴν ἡγὼ μιᾶς συνομιλίας,
 καὶ φανερᾶς καὶ μουσικῆς,
 καὶ κάθε ψίθυρος γλυκὺς
 μᾶς ψιθυρίζει μουσικὰ μελλούσας ὠφελείας.

Π. — Ὑπὸς 'στοῦ Κόντε τὴ λαλιὰ
 βουβαθήκανε πουλιά,
 πάπιες, χῆνες καὶ γαλιᾶ,
 καὶ 'συχάσανε κι' ἐκεῖνα μὲς 'στὴν τόση σιωπὴ
 γιὰ ν' ἀκούσουν τί θὰ 'πῃ.

Φ. — Νάτος νάτος ξαπλωμένος
 ὁ Βασιλικὸς ὁ ξένος.
 Κύτταξέ τον, κουρελῆ,
 ποῦ σὲ καίει ζέστης λάβα...
 μὲ τὸν Βεῖσμαν 'μιλεῖ
 καὶ μὲ τὸν γιαντὸ τὸν Σάββα.

Στρέψε πρὸς αὐτὸν τὸ μάτι,
 τώρα μπαίνει 'στὸ Παλάτι,

τώρα τὸν καφφέ τοῦ φέρουν, τώρα κὲν γλυκὸ βουτᾶ,
 τώρα σκύβει 'στὴν Κορῶνα καὶ τῆς λείει τὰ καὶ τὰ.

Ναὶ κυτᾶ τὸ μεσημέρι,
 τώρα τῶναι, χασμέρη,
 τώρα τὸν κενοῦν κρασί σὲ κρυστάλλινο ποτήρι...
 γιὰ χαρὰ 'στὸν μουσαφίρη.

Τώρα: βουλέ βού, μουσιῶ,
 καὶ νερὸ τοῦ Μαρουσιῶ;
 κάποιος ἀπὸ τὸ Παλάτι
 κουφολεῖ 'στὸν Κορφιᾶτη.

Τώρα τόκα που κι' ἐβίδα...
 τώρα χώνευσis, χουρούρα,
 τώρα βγάξει μιὰ στίβα
 νομισμάτια καὶνούρια.

Τώρα πάλι γιὰ τὸν Στόλο
 καὶ γιὰ τοῦ Στρατοῦ τὰ κλέη
 τὸν ἀκούω τὸν μπουζοῦ
 'στὴν Δεκέλεια νὰ λερῇ.

Νάτος νάτος χορτασμένος
 ὁ Βασιλικὸς ὁ ξένος.
 Τὼρ' ἀπ' τὸ Παλάτι βγαίνει
 καὶ περίπατο πηγαίνει,
 τώρα μόνος μὲς 'στὰ δάση
 τρέχει νὰ διασκεδάσῃ.

Τώρα τὸν φουᾶ τὸν Κόντε μὲς λεπτὴ ζεφύρων αὔρα,
 τώρα πιάνει μὲς ψαλλίδα,
 τώρα κυνηγᾷ μὲς σάφρα,
 τώρα μίαν χρυσαλλίδα.

Τώρα σχήματα τοῦ κάνουν ἔως κάτω στρατιώταις,
 τώρα πτοῦ πτοῦ πτοῦ φωνάζει 'στὰ κοκόρια καὶ 'στῆς κότες,
 τώρα παίζει μὲ τῆς πάπες, τώρα παίζει μὲ τῆς χήνες,
 καὶ ἔτσι τούρχειται καὶ ἐκείναις
 νὰ τῆς πάρῃ, Φασουλῇ,
 γὰ νὰ σώσουν τὴν Βουλῇ.

Φ. — Πουλὶὰ κοντά του κελαῖδουν τὸ τόσο του ραχάτι
 καὶ πλέκει γὰ τοὺς φίλους του στεφάνια μὲ κισσό...
 ἐθύμωσαν ἀληθινὰ πολλοὶ μὲ τὸν Κορφιᾶτη
 σὰν εἶδαν πῶς ὁ Βασιλεὺς τὸν ἔκανε χρυσό.

Καὶ ὁ τζιτζικας τῆς μείζονος, ὅπου 'στὴν Κηφισσιὰ
 χορταίνει μὲ δροσιὰ,
 'πέταξε 'στὴ Δεκέλεια, καὶ ἀπὸ 'ψηλὸ κλαδὶ
 γὰ τοὺς θεσμούς ζανάρχισε νὰ πικροκελαῖδῃ.

Ἄκου τον, Περικλέτο μου, δὲν ἔχει τελεωμό,
 καὶ λέει μὲ καὶ μὲ
 πῶς οἱ ταλαίπωροι θεσμοὶ βεβαίως μὴδενίζονται
 ὅποταν οἱ Πρωθυπουργοὶ σ' Ἀνάκτορα ξενίζονται,
 καὶ μόνον ὁ Κορδόνaros ὅποταν προσκαλεῖται
 τότε κανένα Σύνταγμα παρὸν δὲν ἀπειλεῖται.

Καὶ ὁ κύρ Ζαήμης 'ζήλεψε γὰ αὐτὸ σὰν τὸ Κορδόνι,
 ἐκεῖνος ὅμως δὲν 'μιλεῖ,
 στέκει σὰν ἄλαλο πουλὶ
 καὶ ὡς εἶδος κουφαῖδόνι.

Καὶ ὁ Ράλλης γκιώνης ἔγινε καὶ κλαίει θλιβερά
 τὰ χρόνια τ'ἀλησμόνητα, τὰ τότε πατερά,
 τὰς ἐπισκέψεις ποῦκανε σὲ τούτη τὴν κοιλάδα
 καὶ ἔβγαζε τὸ σακκί του καὶ ἔβαζε τὴν βελάδα.

Θυμᾶται τὰ τρεχάματα, τοὺς θρούλους τῆς Αὐλῆς,
 καθὼς καὶ τὴν διάλυσιν ἐκείνην τῆς Βουλῆς,
 ὅπου τὴν ἐπερίμεναν πολλοὶ στανδομάχοι
 καὶ ὁ μπαμπαλῆς ἐπὶ καιρὸν τὸν εἶχε 'στὸ στομάχι.

Π. — Νά! 'στὸ Παλάτι 'γύριτε χασμώνεμος ὁ φίλος,
 ὁ μέγας Κερκυραῖος,
 καὶ σὲ κρεβάτι στρώνεται, ποῦ δὲν ὑπάρχει φύλλος,
 κουνοῦπι καὶ κορέος.

Ἵπνος γλυκὺς ἐκοίμισε τὸν Κόντε παραχρῆμα
 καὶ τώρα θεῖος ὄνειρος τὸν νοῦ του παρασύρει,
 βλέπει πῶς τοῦ 'χαρίσανε τοῦ Τατογιοῦ τὸ κτῆμα
 καὶ πῶς αὐτὸς τὸν Βασιλεῖ τὸν εἶχε μουσαφίρη.

Φ. — Αὐτὸς κοιμᾶται, Περικλῆ, μέσα 'στὴν κουνοῦπιέρα,
 καὶ ὁ Θεωρῆς τοῦ γίνεται κουνοῦπι νύκτα 'μέρα.
 Αὐτὸς χωρὶς γὰ τὴν Βουλῇ νὰ δίνῃ δρὸ λεφτὰ
 σὲ δάση ραχατεύει,
 καὶ ὁ γέρος σεκλητίζεται μὲ τοὺς δεκαεφτὰ
 καὶ ἐκεῖνον τὸν Κοκκέδη.

Αὐτὸς κοιμᾶται μὲ χαρὰ σὲ κάτασπρα σεντόνια
 καὶ νίβεται μὲ Βασιλεῖ σαποῦνι καὶ κολόνια,
 καὶ ἐκεῖνος ὁ μουστακαλλῆς,
 ὁ κύρ Ἀλέκος ὁ πολὺς,
 ἐκεῖ 'στὸ Ρίον κολυμπᾷ
 καὶ ἓνα καθουρί τὸν τσιμπᾷ.

Αὐτὸς καλεῖται, Περικλῆ, σὲ κτήσεις θαυμασίας
 ν' ἀναπαυθῇ πρὸς τὸ παρὸν
 ὑπὸ σκιάδας φιλυρῶν
 ἀπὸ τὰς ἐργασίας,
 καὶ ὁ Ράλλης γὰ νὰ 'βρῇ δουλειὰ
 παίζει μὲ δύο του σκυλιὰ.

Π. — Τώρα 'ξύπνησε μὲ κέφι,
 τὴν Κορῶνα χαιρετᾷ,
 μες 'στὴν ἄμαξα πετᾷ
 καὶ τρεχάτος ἐπιστρέφει.

Τὸν κυκλόνουν οἱ πιστοί,
 βρὲ καλῶς τον, βρὲ καλῶς τον,
 καὶ ἄγνωστοί του καὶ γνωστοί
 χαιρετίζουν ἄνδρα λῶστον.
 Νάτος νάτος κορδωμένος
 ὁ Βασιλικὸς ὁ ξένος.

Δὲν ξεχάνει τὸ Τατόι καὶ τὸν μουσαφίρ-δντᾶ,
 καὶ ἓνας καὶ ἄλλος τρακατρούκας
 πῶς τὰ 'πέρασες; τοῦ λέει, καὶ ὁ Κορφιᾶτης ἀπαντᾷ:
 'πῆγα Κόντες καὶ ἦλθα Δοῦκας.

Μὰ καὶ ἐμεῖς μαζὶ μὲ τοῦτον ἄς τὸ κόψωμε κουμποῦρι,
 πρὶν μᾶς διώξουν ἄρον ἄρον....

Π. — Νὰ δρὸ φάπαις μὲς 'στὴ μούρη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Καὶ λοιπὸν μὲ τὰς εὐχὰς μας ἡ βοήθης Ἑρασμία,
 ποῦναι καὶ ὄνομα καὶ πρᾶμα καὶ τὰ μάλιστα κοσμία,
 τὸ κορίτσι τοῦ καθ' ὅλα προσφιλοῦς Ἀγγελοπούλου,
 δηλαδή τοῦ Θερασβεύλου,
 τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Δρίβαν ἐνυμφεῖται κατ' αὐτὰς,
 ἓνα ρεῖστην δικηγόρον μὲ μισθὸ καὶ μ' ἀρετὰς.
 Φέρων δὲ καὶ ὁ Φασουλῆς τὴν βελάδα τὴν συνήθη
 ἀπὸ μέσης τοῦ ψυχῆς σὰν παιδιὰ τοῦ τοῦ εὐχῆται.

Ἐβγάσαν τὰ «Τραγουδιὰ» Τάσσου Σκιαδαρέση,
 τοῦ εὐμουσῶν στίχων
 ἀρμονικῶν καὶ εὐήφων,
 τὸν συνιστᾷ πρὸς ὅλους... πολὺ θὰ σὰς ἀρέσῃ.